

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: II.

November 2017

Číslo: XI.

NAŠI ZOSNULÍ POTREBUJÚ NAŠE MODLITBY A OBETU SV. OMŠE

Nastal čas, keď naše kroky viac ako inokedy smerujú na cintorín – posledné miesto odpočinku našich blízkych, ktorí už nie sú medzi nami. Prichádzame nielen

so sviečkami a kvetmi, ale i so spomienkami na ich život. Zotrvávame v tichu v modlitbe a preukazujeme úctu našim zosnulým i takýmto spôsobom.

Úprava hrobov našich blízkych by sa však nemala premeniť na súperenie, kto bude mať krajšie vyzdobený hrob. Ponuka kvetov, krásne naaranžovaných vencov a kahancov je z roka na rok veľká. Viacerí predajcovia si konkurujú, no ľudia si nakúpia vždy to, čo potrebujú. Niekedy to vyzerá, že sviatok Všetkých svätých a dušičiek sa premieňa na biznis, z čoho ťažia obchodné reťazce i maloobchodníci. My kresťania – katolíci nezabúdame na to najdôležitejšie. A to sú modlitby a získavanie odpustkov za duše v očistci. Preto v tomto období navštevujeme cintoríny, aby sme sa modlili za spásu našich drahých zosnulých. Prítom je potrebné byť účastní aj svätej omše a prijať Eucharistiu. Naši zosnulí, ak znášajú muky očistcové, sami si nedokážu pomôcť. No sme tu ešte my, ako pútnici na tomto svete, ktorí môžeme a aj máme pomáhať duším v očistci. Zaujímavá bola poznámka jednej starej ženy, keď videla ako si ľudia v jej blízkosti precízne vyzdobujú hroby svojich blízkych, pričom ona mala tak jednoducho a skromne upravený hrob. Hovorí: „Drahí moji, nie vence, ale ružence!“ Mala pravdu, pretože naši zosnulí vence, ikebany a drahé kahance nepotrebujú... A koniec koncov všetko toto za krátky čas skončí v kontajneri... Zamerajme sa teda na podstatu a duchovné prežívanie tohto obdobia. Svoju vnútornú silu čerpáme z viery vo večný život. Len Ježiš Kristus, ktorý vstal z mŕtvych, môže dať spásu našim zosnulým. Aj my nech máme v sebe túžbu po spáse našej duše. I preto žijeme v kresťanskej nádeji. Pri spomienkach na našich zosnulých sa nám vynárajú momenty, keď nám prejavovali lásku, starostlivosť a obetavo pracovali. Viacerí pravdivo povieme:

„Šak sa len tí naši rodičia narobili...“

A tiež nezabúdame, že život mnohých našich zosnulých bol preniknutý úprimnou vierou v Boha a kresťanskými zásadami. „Blahoslavení sú tí, čo umierajú v spojení s Pánom. Nech si odpočinú od svojich námah, lebo ich skutky sú s nimi.“

Duchovný otec Milan

HORIACA SVIECA - SYMBOL NÁŠHO ŽIVOTA

Všetko má svoj čas a všetko je stvorené pre určitý cieľ. Tak je to aj s nami. Máme Bohom vyhradený čas na tomto svete a po jeho uplynutí odchádzame na večnosť, kde už čas neplynie. Každý sme tu na svete, aby sme sa pripravili na ten večný život v nehnúcej sláve v nebi. Naš život je podobný horiacej sviečke. Sviečka kým horí, dáva svetlo, teplo a postupne z nej ubúda až napokon dohorí a zhasne. Aj naša životná svieca dohorí, no kým sme tu na tomto svete, musíme sa snažiť svietiť dobrým príkladom a dávať teplo lásky.

Dnes väčšinou kupujeme plastové kahance, ktoré horia deň, dva dni i dlhšie. Napokon po nich zostane prázdny plastový obal. Uvažujeme aj nad tým, čo by po nás malo zostať, keď sa pominieme z tohto sveta? Mali by to byť hlavne nie nehnuteľnosti či peniaze v banke, ale životná múdrosť, skúsenosti, príklad obety, cesta viery na základe ktorej robíme dôležité kroky a rozhodnutia. Vieme, že veľa je aj takých prípadov, keď smrť príde nečakane napr. na cestách. Nedávno sme s bolesťou prijali správu o úmrtí niekoľkých žien, matiek, ktoré sa vracali z Rakúska, kde opatrovali starých a chorých. Zomreli pri dopravnej nehode v trencianskom kraji. Zostali po nich deti... Nezabúdajme sa modliť za svoju spásu a za šťastlivú hodinku smrti. Modlime sa, aby nás Pán chránil od náhlej a nekajúcej smrti. A napokon je tu aj evanjeliová výzva: „*Bedrá majte opášané a lampy zažaté*“ /Lk 12, 35/. Je to výzva k pripravenosti na náš odchod, keď sa raz zavŕši naša životná púť na tomto svete. Žiť s Bohom a zotrvať v posväcujúcej milosti.

Z KATECHÉZY

Odkiaľ je zlo, keď Boh stvoril všetko dobré a krásne? Vieme, že Boh dal anjelom a ľuďom veľký dar. Je ním sloboda a rozum. A slobodnú vôľu nám Boh dal podobne ako dal svetu gravitačný zákon. A toto Boh neodvolal. Chce aby mu človek slúžil nie ako robot, ale ako bytosť, ktorá sa slobodne rozhoduje pre dobro. Vieme, že človek si volí aj alternatívu opačnú, rozhoduje sa pre hriech. A tu sme pri našej téme, nad ktorou sa budeme spoločne zamýšľať. Je ňou pád človeka.

Hriech je prítomný v dejinách človeka. Bolo by márne pokúšať sa ignorovať ho alebo dávať tejto temnej skutočnosti iné mená. Kto sa chce pokúsiť pochopiť, čo je hriech, musí najprv uznať hlbokú spätosť človeka s Bohom, lebo mimo tohto vzťahu nemožno odhaliť zlo hriechu v jeho skutočnej povahe ako odmietnutie Boha a odporovanie Bohu, hoci ono neprestáva doliehať na život človeka a na dejiny. Skutočnosť hriechu a najmä prvotného hriechu možno objasniť jedine vo svetle Božieho zjavenia. Bez poznania Boha, ktoré nám dáva zjavenie, nemôžeme hriech jasne poznať a sme pokúšaní ho vysvetľovať len ako nedostatok rastu, ako psychickú slabosť, omyl, nevyhnutný následok neprimeraného spoločenského zriadenia atď. Iba keď poznáme Boží plán s človekom, môžeme pochopiť, hriech je zneužitie slobody, ktorú Boh dáva stvoreným osobám, aby ho mohli milovať a aby sa mohli milovať aj navzájom. Opis pádu používa síce obraznú reč, ale potvrdzuje prvotnú udalosť, fakt, ktorý sa stal na začiatku dejín človeka. Zjavenie nám dáva istotu viery o tom, že celé ľudské dejiny sú poznačené prvotným hriechom, ktorý slobodne spáchali naši prarodičia /KKC 386-387, 390/.

Za rozhodnutím našich prarodičov neposlúchnuť je hlas zvodcu, ktorý odporuje Bohu a zo závidia spôsobuje ich pád do smrti. Písmo a Tradícia Cirkvi vidia v tejto bytosti padlého anjela, ktorý sa volá satan alebo diabol. Cirkev učí, že spočiatku to bol dobrý anjel stvorený Bohom. Boh síce stvoril diabla a ostatných zlých duchov podľa prirodzenosti dobrých, ale oni sami sa stali zlými. Písmo hovorí o hriechu týchto padlých anjelov. Ich pád spočíva v slobodnej voľbe týchto stvorených duchov, ktorí zásadne a neodvolateľne odmietli Boha a jeho kráľovstvo. Ozvenu ich vzbury nachádzame v slovách, ktorými sa Pokušiteľ obracia na našich prarodičov: „Budete ako Boh“ /Gn 3,5/. Anjelom nemôže byť ich hriech odpustený pre neodvolateľnú povahu ich voľby a nie pre nedostatok nekonečného Božieho milosrdenstva. Po páde nejestvuje pre nich možnosť pokánia, podobne ako ani pre ľudí po smrti. Satanova moc však nie je nekonečná. On je iba tvor, ktorý je síce mocný, pretože je čistý duch, ale vždy je iba tvor: nemôže prekaziť budovanie Božieho kráľovstva. Hoci satan pôsobí vo svete z nenávisti voči Bohu a jeho kráľovstvu v Ježišovi Kristovi a hoci jeho pôsobenie zapríčiňuje každému človekovi i spoločnosti veľké škody duchovnej a nepriamo aj fyzickej povahy, toto pôsobenie dopúšťa Božia prozreteľnosť, ktorá mocne a láskavo riadi dejiny človeka a sveta. To, že Boh dopúšťa

diablovo pôsobenie, je veľké tajomstvo, ale my „vieme, že tým čo milujú Boha, všetko slúži na dobré“.

Spáchaním hriechu sa človek nechal oklamať diablom, odklonil sa od Boha a uvalil na seba trest. Hriech teda nebol ziskom, ale stratou a toto platí a bude platiť stále.

NAD BOŽÍM SLOVOM

„...Vtedy sa pred ním zhromaždia všetky národy a on oddelí jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od capov. Ovce si postaví sprava a capov zľava. Potom Kráľ povie tým, čo budú po jeho pravici: „Pod'te, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť;...“ /Mt 25, 32-35/.

Blíži sa nám koniec cirkevného roka a posledná nedeľa je nedeľou Krista Kráľa. Pred rokom sme spoločne uvažovali čítaním nášho časopisu nad skutkami telesného a duchovného milosrdenstva. Mnohí vieme o čo tu ide, no nájdu sa aj takí pre ktorých je to „španielska dedina“, ako som sa aj u niektorých starších žiakov presvedčil. Evanjelium tejto nedele nám približuje moment Posledného súdu, ako to vlastne s nami bude. Týka sa to všetkých, nielen kresťanov, týka sa to aj tých, čo neveria. Nevieme kedy to bude, no vieme, že každý deň môžeme urobiť veľa dobra. A to nielen vo svoj vlastný prospech, ale aj pre iných. Skutky lásky obohacujú nielen tých, ktorým ju venujeme, ale aj seba samých. Človek bol stvorený ako spoločenský tvor, teda Boh mal už od počiatku na mysli sociálny rozmer človeka. Nemáme teda myslieť len na seba a nesmieme obchádzať brata či sestru a vyhovárať sa na nedostatok času. Vždy je treba mať v srdci miesto pre Boha a svojho bližneho. Ježiš Kristus stále čaká v životoch našich bližných na nás. Kristus Kráľ, ktorému Otec odovzdal všetok súd, bude na konci vekov súdiť všetkých pred všetkými. Nik sa mu nevyhne. Kým žijeme, máme možnosť preukazovať lásku, aby sme mohli stáť na pravej strane...

ROK SO SVÄTÝMI

22. november – Sv. Cecília, panna a mučienica

Meno Cecília je v našej farnosti obľúbené a rozšírené i keď prevažne v radoch starších žien. A preto aj v uvedený deň slávime sv. omšu za všetky žijúce a zosnulé Cecílie.

Cecília patrí medzi sedem žien – mučeníčok, ktoré sú spomínané v rímskom kánone. Narodila sa v Ríme okolo roku 200, kde aj okolo roku 230 zomrela mučeníckou smrťou. Jej spomienke je zasvätená bazilika v Ríme.

Titul rímskej baziliky sv. Cecílie je prastarý, s určitosťou pred rokom 313, tzn. v časoch Konštantína. Jej sviatok sa slávi v tejto bazilike už od roku 545. Veľmi významný je fakt, že je pochovaná v katakombách sv. Kalixta, popri takzvanej „Krypte pápežov“. Neskôr pápež Paschál I., veľký ctiteľ svätej Cecílie, preniesol jej telo do krypty baziliky. Koncom roku 500 otvorili sarkofág. Telo svätice sa javilo v stave mimoriadneho zachovania. Sochár Maderna vytlesal známu mramorovú sochu, vernú kópiu, z výzoru a polohy tela mučeníčky.

Podľa najstaršieho zachovaného životopisu, ktorého pôvod siaha do 5. storočia, Cecília bola mladá rímska kresťanka, zasnúbená s istým pohanom, ktorý sa volal Valerián. Cecília získala svojho snúbenca i jeho brata Tiburcia pre kresťanstvo. Údajne ich pokrstil pápež Urban. Obaja sa stali horlivými kresťanmi a boli za to umučení. Na smrť bola odsúdená aj Cecília. Najprv ju chceli zadusiť alebo azda spáliť v rozpálenom kúpeli v jej vlastnom dome, a keď sa im to nepodarilo, sudca ju rozkázal sťať. Kat jej údajne tri razy zaťal do šije mečom, ale nemohol jej odťat' hlavu. Vtedy zdvihla tri prsty a vyznala tým pred všetkými vieru v trojedineho pravého Boha. Cecília vraj potom ešte žila tri dni, počas ktorých venovala pápežovi Urbanovi svoj dom v rímskom Zátiberí, kde je teraz bazilika sv. Cecílie, aby ho používal na bohoslužby. Podľa životopisu Cecíliu pochovali pri Appijskej ceste, odkiaľ pápež Paschal dal preniesť roku 821 jej pozostatky s ostatkami mučeníkov Valeriána, Tiburcia a Maxima, ako aj pápežov Urbana a Lucia, do jej baziliky v Zátiberí. Ostatné údaje o nej sú sporné ako aj napríklad známe texty o jej mučeníctve, ktoré sú viac literatúrou ako históriou – obsahujú rad dramatických príbehov, končiacich krutými mučeniami a odťatím hlavy. Prečo je patrónkou hudobníkov, sa opäť viaže na legendy. Podľa nich zatiaľ čo hrali organy, Cecília spievala vo svojom srdci iba pre Pána.

AKO KREŠŤANIA SME KAŽDÝ UČITEĽOM - NEZABÚDAJME UČIŤ S LÁSKOU

Otvorenie nového školského roka na základných a stredných školách sa uskutočnilo 4. septembra, otvorenie akademického roka na vysokých školách ako aj zápisy študentov do jednotlivých ročníkov univerzít a ostatných vysokých škôl prebiehali postupne až do októbra.

Slávnostná sv. omša VENI SANCTE, ktorou začíname akademický rok a prosíme o Božiu pomoc a požehnanie pre pedagógov i študentov pri vyučovaní ako aj pri štúdiu a získavaní nových vedomostí a poznatkov, sa uskutočnila 12. októbra v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave. Hlavným celebrantom bol bývalý pedagóg Teologickej fakulty TU, biskup Milan Lach, SJ. Homíliu sme si vypočuli od jezuitu Petra Dubovského, dekana Pápežského biblického inštitútu v Ríme, ktorý taktiež v minulosti pôsobil ako pedagóg na Teologickej fakulte TU. Trnavská univerzita v Trnave nadväzuje na činnosť pôvodnej Universitas Tyrnaviensis, založenej v roku 1635, v Trnave pôsobila

142 rokov. Mária Terézia rozhodla v roku 1777 o jej preložení do Budína. Trnavská univerzita bola obnovená v roku 1992, pripomínáme si tak 25. výročie obnovenia jej činnosti. Študovali a študujú na nej aj študenti našej farnosti.

Každý z nás je učiteľom, vychovávateľom a majstrom v jednej osobe. Prvými učiteľmi v našom živote sú naši rodičia, spomeňme si na nich, na prvé kroky, ktoré s nami absolvovali, na prvé slabiky a slová, ktoré nás naučili, na piesne, ktoré sme počuli z ich úst, prvé modlitby, ktoré sme po nich

opakovali. Nestačila by ani najhrubšia kniha, do ktorej by sme vpísali všetko, čo nás naši drahí rodičia naučili.

Prvou našou školou je rodina. Rodina to je mama, otec, deti a ak máme šťastie aj ďalší členovia rodiny, najmä starí rodičia, ktorí pomáhajú pri výchove. To, že vzájomná úcta jednotlivých členov rodiny je potrebná, vyplýva zo štvrtého Božieho prikázania.

„Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil na zemi, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh!“ (Ex 20, 12). Toto prikázanie ukazuje poriadok lásky (KKC 2197). Uvádza prikázania, ktoré po ňom nasledujú a ktoré sa týkajú osobitnej úcty k životu, k manželstvu, k pozemským dobrám a k slovu. Je jedným zo základov sociálneho učenia Cirkvi (KKC 2198). Zachovávanie tohto prikázania poskytuje spolu s duchovným ovocím aj časné ovocie pokoja a blahobytu. A naopak, nezachovávanie tohto prikázania spôsobuje veľké škody spoločenstvám i jednotlivým osobám.

Aká je povaha kresťanskej rodiny? Manželstvo a rodina zodpovedajú štruktúre ľudskej osoby a nie sú iba formou kultúrneho, či sociologického vývoja. „Vo svetle Nového zákona možno vidieť, ako pôvodný model rodiny treba hľadať v samom Bohu, v trojičnom tajomstve jeho života. Božské „MY“, tvorí večný model ľudskeho „my“, predovšetkým toho „my“, ktoré je tvorené mužom a ženou, stvorených na Boží obraz a Božiu podobu“ (List rodinám 6).

Rodina je prirodzeným spoločenstvom, v ktorom sú muž a žena povolaní k darovaniu seba v láske a v darovaní života. Rodinný život je uvádzaním do života spoločnosti (KKC 220).

Dôležitosť rodiny pre život a blahobyť spoločnosti vyžaduje od samej spoločnosti osobitnú zodpovednosť za udržiavanie a upevňovanie manželstva (por. GS 47).

Rodina je prirodzené prostredie na uvedenie ľudskej osoby do solidarity a do spoločenských zodpovedností. Pokúšať sa pochopiť ľudskú prirodzenosť v čisto biologickom rámci bez ohľadu na jej transcendentnú dimenziu, spôsobuje deformáciu ľudskej reality. Odmietnutie tejto ontologickej dimenzie ľudskej osoby je napokon odmietnutím života ako stvoreného daru a nevyhnutne ústi do kultúry smrti v jej rôznych formách.

Povinnosti detí: poslušnosť a úcta – má pôvod v prirodzených citoch, zahŕňa však aj náboženskú motiváciu, týka sa aj vzťahov medzi bratmi a sestrami.

Povinnosti rodičov sa týkajú mravnej výchovy a duchovnej formácie. Právo a povinnosť vychovávať, sú pre rodičov prvoradé a neodcudziteľné (FC 36).

Urobiť niečo dobré pre iného človeka a pritom neočakávať bezprostrednú odmenu alebo protislužbu. Chovať sa k ostatným ľuďom ako k potenciálnym priateľom. My kresťania poznáme oslovenie: „Drahí bratia a sestry“. Toto oslovenie počujeme minimálne každú nedeľu z úst kňaza, ktorý nám ide príkladom a povedali by sme, že samotný Ježiš Kristus nás vyzýva k tomuto správaniu, keď ľuďom mnohokrát hovorí: „Miluj bližneho svojho, ako seba samého“. „Milujte sa navzájom“. „Co chceš, aby robili tebe, rob aj ty druhým“. Kresťanstvo je založené na láske. Toto správanie prináša hlboké uspokojenie tomu, kto daruje alebo pomáha. Pôsobí tu zvláštny zákon, že dobro, ktoré sme niekomu urobili, sa nám nejakým spôsobom skôr alebo neskôr vráti.

Už priamo v rodinách majú manželia i deti svoje oprávnené záujmy, majú rozdielne postoje a názory. Ak ide o manželov, z ktorých jeden je katolík a druhý nie (môže byť iného vyznania, alebo ateista), každý z manželov má svoje oprávnené záujmy, môže prísť k stretu.

Záleží od tých dvoch ľudí, ktorí sa milujú, vstúpili do manželstva a napriek tomu musia prevziať zodpovednosť za rozhodnutia a ich dôsledky, za výchovu detí. Riešenie agresivitou nie je vhodné (útoky a manipulácia). Mnohokrát, najmä ženy sa stávajú pasívnymi. To neznamená, že žena katolíčka musí ustúpiť. Najvhodnejší spôsob riešenia je asertívny, t. j. stále trvám na svojom, hlavne pri výchove detí podľa katolíckej cirkvi. Mnohokrát my katolíci, máme problémy i v práci s obhájením svojej viery, vyznania viery, obrany pred iróniou voči veriacim, či útokmi na Cirkev, jej predstaviteľov aj Krista. Práve na takéto situácie by sme mali byť pripravení vedomosťami na slušnú a jednoznačnú odpoveď a obranu a bez útoku na ľudskú osobnosť obhajovať záujmy, o ktorých pravdivosti sme presvedčení. Byť schopní vytrvať pri presadzovaní určitého správania sa a to napriek situačným prekážkam, alebo prekážkam v ľuďoch vŕokol nás. Vzhľadom k tomu, že katolíci a veriaci ľudia boli niekoľko desaťročí v prenasledovaní, preto i v súčasnosti niektorí zaujímajú postoj, ktorým sa za každú cenu snažia vyhnúť konfliktu, pretože nedokážu odmietat požiadavky druhých i keď sú pre nich neprijateľné (napr. práca v nedeľu, výhrada vo svedomí). Toto je negatívna stránka, že človek ustupujúci má pocit straty vlastnej hodnoty, navyše jednanie je neúčinné – vzdávaním sa toho, o čo ide, sotva možno niečo dosiahnuť. Je potrebné mať sebavedomie primerané, nedat sa opájať lichôtkami, sledovať svoj cieľ, mať odvahu zastat sa seba samotného, hájiť svoje záujmy, pritom však nepotláčať iných, ich dôstojnosť. Byť schopný vziať svoj život do vlastných rúk, je to

schopnosť robiť vo svojom živote rozhodnutia sám za seba. Druhý list Korinťanom hovorí o tom, ako je dôležité hovoriť to, čo cítíme. Keď cítíme áno, tak nech je to áno, keď cítíme nie, tak nech je to nie.

Človek, teda i dieťa, pri takomto prístupe k okoliu jasne vyjadruje svoje city a záujmy bez hnevu a pasivity. Je to priame a čestné jednanie, pri ktorom komunikujeme a vyjadrujeme presvedčenie, že máme úctu k sebe samotným a rešpektujeme druhých ľudí. Pre kresťanský život kresťana sú nevyhnutné skutky lásky, spolupráca, pomoc, darovanie, darovať druhému čas, ponúknuť riešenie, byť prijatý. Pre Ježiša je nielen Žid ale aj pohan človek. Veď On sa obetoval v prospech celého ľudstva. Láska je teda základný konštitučný prvok a kresťanstvo je založené na princípe lásky.

Rodičia sú prví zodpovední za výchovu svojich detí. Túto zodpovednosť dosvedčujú predovšetkým tým, že vytvárajú rodinu, kde vládne ako pravidlo nežnosť, odpustenie, úcta, vernosť a nezištná služba. Žena a muž sú povolani žiť spoločnosť lásky takým spôsobom, aby odzrkadľovali vo svete tajomstvo života Trojice. Akokoľvek intenzívne sa vrhneme dobývať svet, zaujať pozície, zhrŕnať informácie, to, čo v skutočnosti nami naozaj hýbe, čo nás zaujíma, živí a posúva, je láska. Na jej definovanie však nestačí celý život.

Svet a skúsenosť nás však presvedčujú, že nevieme len tak ľahko prekonať egoizmus.

Ľudská láska je povolaná k dozrievaniu prostredníctvom všetkých jej období. Ťažkosti nie sú prekážkou lásky, skôr podnetom na jej rast a dotváranie.

Anna Jurovčíková

ĽUDIA NAŠICH ČIAS – SVEDKOVIA VIERY

V minulom čísle nášho mesačníka sme sa zoznámili s osobnosťou kňaza a mučeníka Jána Nemca. O pár dní nato, 22. novembra 1944 zomrela ďalšia nevinná obeť, iba 16 – ročná Anna Kolesárová. Mnohí jej hovoria slovenská Mária Goretti. Naozaj ňou bude? Narodila sa 14. júla 1928 na východnom Slovensku v dedinke Vysoká nad Uhom vo farnosti Pavlovce nad Uhom, vzdialená len 7 km od ukrajinských hraníc. Z tejto farnosti pochádzajú významní publicisti a kňazi. Keď mala Anka 10 rokov, zomrela jej mama. Musela prevziať starostlivosť o otca i staršieho brata Michala. Kvôli povinnostiam neukončila základnú školu, žila však príkladným mravným a náboženským životom. U nej sa schádzali kamarátky a potom išli spoločne na svätú omšu. Anka žila jednoducho, dbala o svoju povesť a čistotu. Pravidelne pristupovala k sviatostiam. Obliekala sa do čiernych šiat po matke, aby vyzerala staršia a chránila si čistotu.

Koncom druhej svetovej vojny, pri prechode frontu, ľudia sa ukrývali v pivniciach. Aj Ján Kolesár, prezývaný Hruška, bol s celou rodinou a susedmi ukrytý v pivnici pod kuchyňou. Jeden opitý ruský vojak nazrel dnu. „Haňka, daj mu niečo zajesť, iste je hladný,“ povedal otec svojej šestnásťročnej dcéry. Dievča vyšlo hore do

kuchyne. Po chvíli začal vojak na ňu naliehať, aby sa mu oddala. Ona však napriek hrozbám, že ju zastrelí, vytrhla sa mu z rúk a utiekla do pivnice. Vojak išiel za ňou, namieril automat a kričal: „Sprasť sa s otcom! Rozlúč sa s otcom!“ Dievča vykričalo: „Apočko, zbohom! Ježiš, Mária, Jozef!“ Vojak dvakrát vystrelil.

Tak skončil dňa 22. novembra 1944 mladý život mučenice, ktorá si zvolila radšej smrť ako stratu panenstva. Kvôli neutíchajúcim bojom Anku pochovali na druhý deň bez kňaza. Pohrebné obrady vykonal až 29. novembra 1944 vdp. Anton Lukáč, farár z Pavloviec nad Uhom. Do matriky zosnulých

napísal: „Hostia sanctae castitatis“ /obeta svätej čistoty/. Ten istý kňaz napísal do matriky pokrstených: „Zavraždená vojakom z Ruska, kvôli čistote.“ Svedectvo podpísalo päť svedkov. Dievča pri tomto odvážnom čine posilňoval eucharistický Kristus, lebo predtým pristúpilo k svätej spovedi a k svätému prijímaniu. Jej vražda nebola nikdy potrestaná. Počas minulého režimu nebolo možné sa verejne zaoberať procesom blahorečenia Anny Kolesárovej. Je známe, že nebohý páter Potocký SJ, rodák z Vysokej nad Uhom, už v roku 1957 zhromažďoval záznamy od svedkov. Po páde bývalého režimu sa kauzy ujal Mons. Alojz Tkáč, dnes už emeritný košický arcibiskup. Po ňom prevzal iniciatívu vdp. Mgr. Pavol Hudák, správca Pastoračného centra pre vysokoškolákov Košickej arcidiecézy. Bol to práve on, ktorý usporiadal prvú púť radosti do Vysokej nad Uhom na počesť Anny Kolesárovej, ktorá sa konala 1. a 2. mája 1999. Od toho času putujú štyrikrát ročne nielen mladí, ale aj rodiny do domčeka a tiež k hrobu Anny Kolesárovej, aby si vyprosili pevnú vieru, vnútornú silu a čistotu srdca. Podmienkou je ukončenie základnej školy alebo završený pätnásty rok života. Toho roku v dňoch 13. až 15. októbra sa konala už 75. púť radosti do Vysokej nad Uhom. Host'om bol vdp. Štefan Kaňuk, školský kaplán a prednášal na tému „Tajomstvo tvojho mena.“

Slávnostné otvorenie procesu Anny Kolesárovej vo veci skúmania svätosti sa začalo v Košiciach 2. apríla 2005. Diecézna fáza procesu blahorečenia bola slávnostne ukončená pri d'akovnej sv. omši 14. februára 2012 v Dóme sv. Alžbety v Košiciach. Napokon tak podpísaný dekrét o ukončení procesu blahorečenia na diecéznej úrovni, bol zaslaný rímskej kongregácii pre kauzy svätých. Aj

my sa môžeme modliť za skoré schválenie blahorečenia Božej služobnice Anny Kolesárovej: „Všemohúci Bože, panna Anna Kolesárová radšej podstúpila smrť, len aby si zachovala čistotu srdca a tela. Prosíme ťa, večný Bože, vyslyš našu prosbu o jej oslávenie, aby sme ju mohli uctievať na oltári ako mučenicu čistoty. O jej blahorečenie ťa prosíme, skrze Krista nášho Pána. Amen.“ /S cirkevným schválením ABÚ Košice, č. 88/96 zo dňa 17.1. 1996./

Mária Nováková

PRÍBEH NA ZAMYSLENIE

Jeden muž mal stále čierne a pochmúrne myšlienky. V prvom rade neveril v dobro a v Božiu lásku. Keď sa raz sužovaný svojimi temnými pochybnosťami túlal po kopcoch, ktoré obkolesovali jeho dedinu, stretol pastiera. Pastier bol dobrý človek s jasným pohľadom. Všimol si, že neznámy vyzerá veľmi nešťastne a tak sa mu prihovril: „Čo ťa trápi, priateľ môj?“

„Cítim sa nekonečne sám.“

„Aj ja som sám a nie som smutný.“

„Možno preto, lebo ti spoločnosť robí Boh...“

„Uhádol si.“

„Mňa však nesprevádza. Nemôžem uveriť v jeho lásku. Neverím, že môže milovať každého človeka osobitne. Ako by mohol milovať mňa?“

„Vidíš tam dole našu dedinu?“ opýtal sa pastier. „Vidíš každý jej dom? Vidíš okná každého domu?“

„Áno, vidím.“

Tak nezúfaj. Slnko je len jedno, ale dennodenne na svitaní bozkáva každé, dokonca aj to najmenšie a najskrytejšie okno v dedine. Možno si nešťastný, lebo si svoje okno neotvoril.“

Hovorí sa, že kam nechodí lekár, tam chodí slnko. Existuje však aj slnko Kristovej lásky, ktoré chce naplňať srdce každého a uzdravovať naše zranené srdcia. Prečo narastá v dnešnej dobe počet depresí a iných vnútorných problémov zvlášť u mladých ľudí? Lebo neotvorili srdce Bohu a neodovzdali Bohu svoj problém. A ak sa budú zmenšovať rady pred spovednicami, budú skôr či neskôr narastať rady niekde inde...

UDALOSTI

- Dňa 14. októbra 2017 v krásnom jesennom počasí bola slávená sv. omša pri stípe sv. Františka.

(Foto: Anna Rábarová)

OBNOVENÁ KAPLNKA SV. VENDELÍNA

Ku dňu sviatku sv. Vendelína bola obnovená aj kaplnka, ktorá nesie meno tohto svätého pustovníka. Na kaplnke bola obnovená fasáda a zároveň aj vymalovaný interiér. Osadené boli el. hodiny a obnovená dodávka el. prúdu. Poďakovanie patrí Obecnému úradu a niekoľkým obetavým farníkom z Horných Orešian.

O.A.M.D.G.

KRSTY

Matthias Tesár, Suchá n/Parnou
Šimon Šimončíč, Hor. Orešany
Filip Klimo, Hor. Orešany
Andrea Žáková, Hor. Orešany
Mária Pandya, Trnava

OPUSTILI NÁS

Daniela Poláchová, 67-ročná, Ločonec

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY - NOVEMBER 2017

Evanjelizačný: Prosme, aby kresťania v Ázii slovami i skutkami vydávali svedectvo o evanjeliu a tak napomáhali dialóg, pokoj a vzájomné pochopenie najmä s veriacimi iných náboženstiev.

Úmysel KBS: Aby nás svedectvo svätých pobádalo dokonalejšie napodobňovať Krista, ktorý prišiel slúžiť a nie dať sa obsluhovať.

SPOLOČNE VYKROČILI DO ŽIVOTA

Uplynulý mesiac bol bez sobášov

NIEČO NA VESELŠIU NÔTU ☺

Pán farár mal meniny. Deti prinášali darčeky. Anička, ktorej rodičia mali kníhkupectvo, niesla pekne zabalený balíček. Farár hneď povedal: „Óóó, ty nesieš knihu, aby som si mohol po večeroch niečo pekné prečítať.“ – „Áno, ale ako to vy môžete vedieť?“ – Pán farár vie všetko a ťažko sa pomýli!“ – Zuzka, ktorej rodičia mali obchod z textilom, prišla s väčším balíkom a farár hneď hádal: „Ty si mi priniesla niečo pekné na zimu, nejaký sveter.“ – „Ako to viete?“ – Pán farár vie všetko a ťažko sa pomýli!“ – Ferko priniesol najväčší balík, ktorý mal na spodku stopy po tekutine. Keďže jeho rodičia mali obchod s alkoholickými nápojmi, farár tiež hádal: „A ty mi iste nesieš niečo na vypitie. Je to slivovica?“ – „Nie,“ odpovedá chlapec. – „Nejaký koňak?“ – „Nie.“ – Preto farár sa dotkol modrého obalu a oblizol. – „Ja som vám priniesol psíčka,“ vysvetlil Ferko.

Bohatý Žid nechcel dať nič chudobnému, hocijako ho prosil. Vtedy chudobný pohrozil. „Však počkajte len! Ja to poviem svojmu švagrovi, aký ste lakomý!“ – „No a kto je tvoj švagor?“ – „Pán Boh.“ – „Ako to?“ – Jednoducho: môj svokor mal dve dcéry. Jednu som si vzal ja a tú druhú si vzal Pán Boh.“

„SVÄTICI NEZAČALI
VŠETCI DOBRE,
ALE VŠETCI DOBRE
SKONČILI.“

SV. JÁN MÁRIA VIANNEY

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.